

מה שקרה במלחמה הוא שהופתענו מיום.
הופתענו מכך, שהודיעו בשבת כי קר שתפרוץ מלחמה בשעה 6 בערב. זינו שורה של פעולות הכנה שך היום. והופתענו שנית, כשי' ילחמה פרצה בשעה 2 וחמש דקות. רק בשעה 10 בבוקר יומי'כיספורים יע אישור לגיוס המילואים.

אתה לא רמטכ"ל!

יה גיוס לא מסודר, קרב לא מסודר. ובתוך כל הצללים אסור שכוח — הכל היה מאורגן לגיוס של 4 שעות. כיום ראשון בבוקר התייצבו יח' המילואים בחזית, והחל ביום

השיחה איתו היתה בחמ"ל (חדר מילחמה). הוא אמר: "זו מלחמה וצריך לסגת עד קו ההרים" כלומר, לוותר על ראס'סודאר וליישר קו בהרים, 80 קילומטר מקרהמים.
אמרתי לו שאני לא מוכרח. אם יכריחו אסוג, אך לא בהתנדרבות. ישבנו אז באוסי'השיבה ולמעשה הוא רצה שניסוג גם משם. בשעה 6 בערב הוא טילפן אלי. היו בינינו יחסים אישיים, והוא שאל אותי: "אני עכשיו בכית, איפה אתה?" עניתי לו: "באותו מקום שבו עזבת אותי הבוקר".

באותו יום חשב ריין שאנחנו מוכרחים לסגת. אחר-כך, במשך כל המלחמה, האיש הזה הפריע. הוא רצה לבטל את הצליחה ב־15 באוקטובר. הוא התנגד כאופו גם וברוטאלי לכיתור של הארמיה השלישית. ב־23 בחודש היה לי איתו ריב. הוא דרש שלא אעשה כיתור. אני רציתי

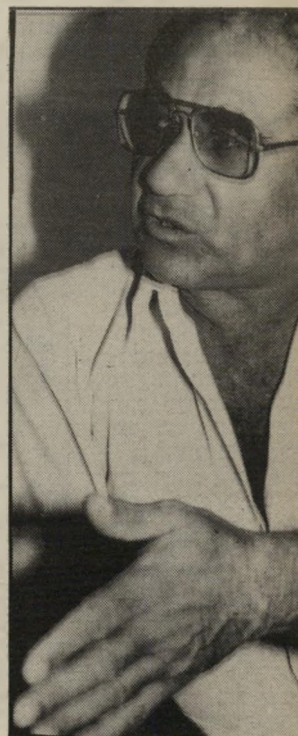
גורדיש באפריקה
עבודה ביער

להגיע לאיוור הנפט מהצר המיצרי. הוא אמר לי: "האמריקאים אינם ששים לפתוח מפת חדשות". הוא דרש שאתקוף את איסמאעיליה. עניתי לו: "עשינו צליחה אחת והצעתך מחייבת לעשות צליחה שנייה. אני לא אעשה עוד צליחה".

הוא רצה שנעשה זאת. כי אריק היה בגיורת איסמאעיליה. גם עכשיו אני לא מבין מה היה ההיגיון הצבאי והפוליטי להצעתו, גם לשיחה זו היו עדים בחמ"ל.

וזה עוד לא הכל. אנו צלחנו ליד מצמר. הוא אמר שצריך לתפוס את ליטוף מהאגם המר. אני אמרתי שיש שם מערך דיוויזיוני מצרי ואם נלך לשם, נצטרך להפסיק את כיתור ה־ארימה השלישית, שהיה חשוב, לדעתך. הוא ענה לי: "אני צריך את ליטוף מבחינה פוליטית". אמרתי לו: "אתה לא רמטכ"ל ואתה לא יכול לתת לי פקודות". הוא שאל אותי: "ואם הרמטכ"ל יגיד? עניתי: "אדבר איתו". ריין קם, כועס מאוד, ואמר: "זו היתה עצה מיניסטר'אלית". הוא קם לכת, וזנני אפילו לא ליוויתי אותו. יותר הוא לא ביקר בפיקוד, אלא בקווי, עד שהודחת, אחרי שיצא צילצלי לרוד (רדו') אלעזר והוא אמר שהוא שבע'דצון מעמדת.

מעטים זוכרים שמונתה ועדה לחקירת אסון ההתקפה על פואץ. בראשה עמד האלוף אלעד פלד. ברוח זה נאמר שריין אמר לאברהם (ברנ') ארן לתקוף את פואץ ב־24 בחודש. ועדת'אג'נט אמרה שלא חקרה פרשה זו כי יש ועדת'חקירה צה"לית. אני חושב שצריך לפרסם גם את הדוח הזה. הוא לא נסגר ל־30 שנה. ולעניין הצליחה: כשבאתי לפיקוד מצאתי תוכנית צליחה שנקראת

גורדיש בארץ
הסבר ממורט

ראשון בצהר'יים, בשאוגרה התייצבה בצפון. במרכז, והגיירה חולקה לשלוש חלקות, לא איבדנו שטחים בפיקוד'דרום. ביום ראשון בצהר'יים נבלמה ההתקפה המיצרית. ביום ראשון, בשעה 11 בבוקר, בא אלי ריין, מאוד נרגש ומאוד נכון.

חתול מידבר, בסדר'כוח של שתי אוגדות — אחת בקנטרה והשניה שבעה קילומטר צפונית למצמר. כלומר, תעלת'היח'יח' תחלקאית, מעבר לתעלה, מפרידה בין שתי האוגדות. ביטלתי את התוכנית, כי ראיתי שלא ניתן לרכז שתי אוגדות במאמץ אחד, כשתעלת'היח'יח' תפריד ביניהן. תוכנית תוכנית צליחה בשם אבירי הלב. היא דנה בתוכנית צליחה של שתי אוגדות. האחת במצמר והי שניה שיבעה קילומטר מצפון לה. כלומר, שתייהן בדרום הקו.

ההתקפה לא בוצעה!

תוכנית הוגשה לאישור ה־מטכ"ל ב־15 באוגוסט. כשפרצה המלחמה התוכנית עדיין לא היתה מאושרת באג"ם מיכצעים. מבחינת ההכנות, איזור קנטרה היה מוכן עם גשר, ואילו איזור מצמר, הלא הוא דיר אל-סודאר, לא היה מוכן. הספקתי להכין את איזור מצמר, ובראש'השנה, לפני פרוץ המלחמה, הכאנו את הגשר. בגשר הזה השתמשנו בצליחה.

כבר ב־10 באוקטובר הצעתי תוכנית צליחה זו. ואז קיבלתי הורעה שהשיריון המיצרי עומד לתקוף. התוכנית הוגשה לאישור המטכ"ל והממ"ד שלה. ריין לא רצה להחליט. גולדה החליטה שיצליחו. למעשה, בוצעה תוכנית אבירי הלב עם שינוי אחד. שתי האוגדות נשלחו למצמר, לא צפונה.

אריק — וזה אני לא מסכים שיוורי דו ממנו — עשה את קרב הצליחה בחירוף־נפש. אך לא רק הוא טען שצריך לצלוח. כולם טענו. בכלל, בפיקוד'דרום לא היינו מיואשים. גם לא ברגעים הכי קשים. אני הייתי זה שיום ותיכנן את הצליחה.

אני החלטתי שאריק ייצלח. ב־15 בחודש היו איתו בעיות מישמעת, ועמדותי על זה שהוא ייצלח, כי ידעתי שהוא ייצלח ואחרים אולי לא. למרות שכי' בחודש ביקשתי להדיח אותו, הוא לא הודח, ואו ביקשתי שיצלח, עם ויכוחים. החלטה זו היתה טובה.

ועדת'אג'נט בחרה ביום הלחימה, ה־8 בחודש, כיום להסקת מסקנות אישיות נגדי, לא לצורך הפקת לקחים. יום זה לא הצליח בפיקוד'דרום. המדובר בהתקפה של אוגדה "ברנ". אני מכחיש את כל הסיפורים שהתקפה נכשלה. אני קובע — היא לא בוצעה כלל! האוגדה טעתה, לכן התקפת הנגד נכשלה. אנשי הוועדה ראו משום מה את היום הזה כיום חשוב, וכך הם מסבירים זאת ברוח.

מרוע הם לא חקרו את ה־7 בחודש? אולי משום שבאותו יום, ריין אמר שצריך לסגת עד לקרי'הרים. הם הח' ליטו לחקור עד סיום קרבות הבלימה וקבעו שה־8, בדרום, היה יום סיום קרבות הבלימה, דבר שאני לא מסכים איתו כלל.

אתה שואל על מילחמת'לבנון? ממה ששמעתי עכשיו בארץ, ישראל החליטה לצאת למלחמה, כדי לשבור את עמוד'השירדה של המחבלים, כי ההפדרים עימם בעבר לא עברו. יש לי שתי ביקורות על מילחמת'לבנון.

האחת — היינו צריכים להסתמק בשבירת עמוד'השירדה עד האוול. לחילופין, אם החליטו או גרדו להמשיך צפונה, היו חייבים לפלס את הסורים ולא להשאיר את המצב באמצע. עשו חצי עבודה.

איש בחרות, שבה אני חבר נאמן, לא רואה את לבנון כארץ'ישראל. היה ברור שנצא משם. לכן היה צריך להשאיר שטח נקי מסורים. זה היה אפשרי, וזה לא נעשה.

אני לא הייתי ממנה את ועדת'יבהן, כי זה התקבל בעולם, באילו הישראליים הם שעשו את הרעה. אני הייתי מקים ועדת'חקירה צבאית, וזה גם מה שאני ביקשתי או — בית דין צבאי.

ב־73' נטשו אותי ריבם. אחוות' לוחמים היתה בשדה'הקרב. כאשר עמדה מול אחוות'לוחמים קאריירה צבאית, העדיפו ריבם קאריירה עליפני חברות. אבל היום הם רוצים לחזור. ■ בן־ציון ציטריין

הרקדנית יעל ברש, נכדתם של המו"לית ברכה פלאי והסופר אשר ברש, נמצאה מתה בדירתה בניו־יורק. יחד עם בעלה — את סודם לקחו אל הקבר

או פרט אחד בלשהו שישפור או על הפרשה הסתומה. כל מה שהיה ברור הוא כי הגבר ירה באישה ואחר-כך החאבד, אך לא היה ברור אם לרצח ולהתאבדות קדמה מריבה בין השניים ואם היא הביאה לכך שהבעל ירה באשתו. או שמא היתה זו פליטת כדור שבעיקבותיה שם הבעל קיץ גם לחייו. אפשרות אחת היא שהשניים גמרו אומר בליבם לסיים את חייהם בדרך דרמטית זאת.

יעל וריצ'ארד לקחו את סודם עימם לקבר. כאשר הגיע הסיפור לארץ גברה התדהמה, לצד הסקרנות והתהיה על מה שהתחולל מעבר לים. המישפחה ההמומה התכנסה בתוך עצמה, מיאנה

מורדת'האב' לא חשפה את גורל האסון. ביום השישי שעבר, ה־16 בספטמבר, נמצאו שתי גופות בבית מהודר בעיר ניו־יורק. המישפחה שהוועקה למקום עלידי ירידה שהודמנה לדירה, מצאה גבר ואשה מתבוססים ברדם. בבדיקה הראשונית מצאו חוקרי המישפחה כי השניים מתו בלידה שבין יום רביעי וחמישי. בדיקתם והותם של השניים גילתה כי היו נשואים. הוא אמריקאי, ריצ'ארד לאב. היא ישראלית, רקדנית צעירה, בשם יעל ברש. מה התרחש באותה דירה בניו־יורק? על אף הבדיקות היסודיות שערכו במקום לא יכלו השוטרים לגלות מניע